

Duyên nợ

(Phần 2 của “Nợ anh lời xin lỗi”)

Cuộc sống này có những thứ một khi đã mất đi rồi thì sẽ không cách nào lấy lại được.

Cuộc điện thoại kéo dài chưa đầy ba mươi giây, Vy vội vã thay quần áo, bắt taxi về phía khu biệt thự Đông A nằm ven rìa thành phố.

Đi vòng vèo qua mấy đoạn đường vắng vẻ mới thấy những ngôi nhà được xây dựng theo kiến trúc Italia nằm san sát nhau. Cảnh trí ở đây rất đẹp nhưng lại có nét hoang sơ và không khí thiếu sự tập nập. Người ta cố tình tạo ra phong cảnh thế này bởi khu biệt thự này chính là dành cho các đại gia bao dưỡng tình nhân nhỏ.

- Cô chủ.

Người giúp việc cung kính mở cổng cho Vy.

- Anh ấy về chưa?

- Cậu chủ đang chờ cô ở trên lầu.

- Thím đi làm việc đi, tôi biết rồi.

Vy thay dép, bước từng bước lên lầu. Bậc thang hình xoắn ốc giống hệt lòng cô đang quẩn quại.

Gần một năm, được bao dưỡng bởi Thanh - người đàn ông giàu có độc thân. Nhưng vai trò của cô chỉ là hai chữ tình nhân không hơn, không kém.

- Honey. Bao giờ anh lấy vợ?

- Muốn anh lấy vợ ư?

- Muốn.

- Được, anh chiều em.

Thanh nhắc bổng Vy lên, ném cô xuống giường. Người đàn ông này luôn thô bạo như thế. Hoàng hôn chạng vạng rọi những tia đỏ rực một góc phòng...

Vy năm nay 20 tuổi. Cô không phải là mỹ nhân nhưng lại là một tài nữ.

Hai năm học xong cấp ba, ba năm đã lấy được bằng đại học loại giỏi. Vì vậy, khi nộp đơn thi tuyển vị trí thư ký giám đốc công ty Hoàng Thanh, Vy đã dễ dàng được nhận.

Ngày đầu tiên đi làm, Giám đốc chính là Thanh - người đàn ông đang nằm phía trên cô lúc này, hỏi cô một câu:

- Động lực nào để cô nhảy lớp và tốt nghiệp sớm thế này?

Câu hỏi tưởng chừng đơn giản. Cô có thể nói rằng do khả năng, sự ham học của mình mà thành. Nhưng lúc ấy, ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại trả lời thành thực.

- Tình yêu. Anh ấy hơn tôi ba tuổi, tôi muốn đuổi kịp anh ấy.

Thanh nhú mày ngạc nhiên.

- Cô không biết rằng, đàn ông thường không thích phụ nữ tài giỏi hơn mình ư?

- À. Biết nhưng tôi có ngoại lệ.

Thực ra, nỗ lực lớn nhất của Vy chính là mau chóng thi đỗ đại học để cùng sánh bước bên người con trai mà cô đã yêu thầm từ nhỏ.

Nhưng trớ trêu thay, khi tất cả mọi người đều biết thì chỉ có anh ấy lại không biết. Ngày cô nhận giấy báo nhập trường, rất nhiều người khen ngợi và chúc mừng cô. Cô gọi điện cho anh, anh chỉ cười và nói:

-Ồ, tốt quá. Vậy, hôm nào lên anh tìm nhà trọ cho.

Người con trai ấy không hề ngạc nhiên, không chút thắc mắc tại sao đưa em

họ bằng tuổi cô năm nay lên lớp mười hai, còn cô lại đi học đại học năm nhất. Vậy cho nên, mọi cố gắng dường như vô nghĩa. Đó chính là ngoại lệ của cô.

Vy là người thông minh nên nắm bắt công việc rất nhanh. Cô sớm trở nên ăn ý và trở thành cánh tay đắc lực với sếp của mình. Lâu dần, người đàn ông ấy bắt đầu có thiện cảm với cô.

Hết giờ làm việc, Thanh gọi cô lại.

- Trời đang mưa, tôi đưa em về.

- Vậy thì tốt quá.

Chiếc xe xé màn mưa, phóng đi ào ào. Thanh một tay lái xe, một tay đặt hờ hững lên vô lăng, anh nhớ về một buổi chiều mưa năm ấy.

Anh nhớ Ngân - người phụ nữ vừa ăn cướp vừa la làng. Cô ta một mặt nói anh lừa dối cô ta, mặt khác lại mang thai của người đàn ông khác. Có nỗi sỉ nhục nào lớn hơn nỗi sỉ nhục ấy. Thanh hận cô ta nhưng không yêu thì không giận, càng hận lại càng yêu .

Trong giây lát, Thanh mất kiểm soát, chiếc xe BMW phi thẳng gốc cây đại thụ.

- Vy. Em có sao không? Vy! Vy!

2. Một tuần sau đó, Vy tỉnh giấc thì đã thấy mình nằm trong biệt thự Đông A.

Thanh nói rằng, anh chẳng biết nhà cô ở đâu nên đưa cô về đây. Nếu cô thích thì ở hẳn đó luôn bởi đằng nào căn nhà cũng không có ai ở.

Vy gật đầu đồng ý.

Kể từ đó, Thanh thi thoảng lại ghé qua. Giữa họ tự phát sinh một mối quan hệ không rõ ràng.

Thanh không yêu Vy, trong lòng Vy cũng vẫn còn bóng hình Dương - người con trai năm ấy. Hai con người cô đơn tâm hồn lại rất hợp nhau về thân thể. Cô thấy, cô chính là ô sin đa năng nhất của anh ta. Ban ngày là thư ký, ban

đêm là tình nhân. Một ngày hai mươi tư tiếng thì mười tám tiếng phục vụ anh ta. Lắm lúc, cô rất muốn thoát khỏi kiếp sống nô bộc này.

Nhưng đôi khi, cô lại nghĩ thực ra thế này cũng tốt. Nếu bỏ qua vấn đề tình cảm thì người đàn ông này quả thật hoàn mỹ. Muốn đẹp trai có đẹp trai, muốn nhiều tiền có nhiều tiền, muốn độc thân có độc thân. Dù cô chẳng phải là người phụ nữ duy nhất anh ta ôm nhưng ít nhất cô chẳng bị coi là kẻ tiểu tam hay người thứ ba đáng khinh bỉ nào đó.

Haizz! Nói tóm lại, cô chẳng biết mình phải làm thế nào. Thôi thì cứ mặc kệ đi, lúc quẹt thẻ của anh ta, tiêu tiền của anh ta thì ai sướng hộ cho. Cô vẫn còn đang trẻ thế này. Chờ một chút cũng không sao.

Cứ thế, cô như một con nhện nhện tự nhả tơ, tự giăng bẫy rồi tự sa bẫy.

Một ngày mùa thu, nắng trải vàng một góc trời. Có rất thích hoa hồng vì bản thân tên cô cũng có nghĩa là hoa hồng. Những hôm nay nhìn những bông hồng xanh, hồng đỏ rực rỡ, cô vô cùng thấy chướng mắt.

À! Chướng mắt là phải thôi vì cô đang hùng hục chạy đôn chạy đáo dưới cái lớp vỏ thư ký để chuẩn bị cho lễ kết hôn của Giám đốc.

Thì ra, anh nói chiều cô là thật. Anh đã thỏa mong muốn của cô là lấy vợ cho cô xem.

Lúc ấy, cô nói muốn thực sự là muốn thật, Bởi khi anh thực sự kết hôn, cô sẽ chẳng còn lý do nào để ở bên anh nữa. Cô sẽ thoát khỏi anh, thoát khỏi cuộc sống này mà không chút hối tiếc.

Lúc này đây, cô nên cảm thấy vui mừng. Thế nhưng lòng cô lại trào dâng một nỗi chua xót, một sự mất mát không nói nên lời.

Có cái gì đó cay cay nơi khóe mắt, có cái gì đó ghen ứ nơi cuống họng, cô chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo một hồi.

Lẽ nào, cô đã yêu anh?

Không! Không phải là sự thật. Làm sao cô có thể yêu anh - người đàn ông ngang nhiên cưỡng bức cô vào cái ngày hôm ấy, ném một xấp tiền vào mặt

cô, ép cô làm nhân tình của anh ta.

Làm sao cô có thể yêu được anh ta, người đàn ông mỗi lần thô bạo triền miên cùng cô, lại ném cô trở lại ra khỏi giường với lý do rất hống hách: Không thích ngủ cùng người khác.

Và làm sao, cô có thể phản bội tình yêu đầu đời của cô, phản bội lại được ước muốn được cùng người trong lòng mình đọc truyện cổ tích cho con cái mình nghe khi chúng còn nhỏ...

Làm sao, làm sao có thể như thế được. Cô kiên quyết phủ nhận nhưng càng phủ nhận thì lòng cô càng rối bời. Cô nôn sạch sẽ mọi thứ trong ruột mình đến khi một thứ chất lỏng màu xanh vàng chảy ra thì cũng là lúc cô ngất lịm trong tiếng đàn violon mở đầu cho hôn lễ réo rắt vang lên.

- Em có thai rồi?

Vy vừa mở mắt thì Thanh đang đứng trước mặt cô, nhìn cô với khuôn mặt phức tạp.

- Không phải của anh.

- Em nói cái gì.

Vy chẳng hiểu sao lúc này cô lại phủ nhận điều đó. Cô biết rất rõ đó là cái thai của anh. Nhưng là của anh thì sao chứ, anh bây giờ đã là người có vợ. Cô bây giờ đã người chẳng liên quan với anh.

- Cô nói cái gì, cô nói lại tôi nghe.

Thanh hung hăng bóp cằm cô lại. Xương hàm cô nổi lên đau đớn nhưng cô cương nghị nhìn thẳng vào mắt anh.

- Tôi nói rất rõ ràng là đứa bé trong bụng tôi không phải là của anh.

Bàn tay Thanh siết chặt từ từ buông lỏng. Chuyện tình của người đàn ông thành đạt này không ngờ lại dẫm lần bảy lượt thất bại dưới tay của đàn bà.

Dù anh đã khép lòng mình, đóng khe tình cảm của mình lại rồi nhưng vẫn có

ngọn lửa giận dữ cháy bùng trong anh. Anh hung hăng đập tan những thứ có ở trước mặt. Bình cháo anh mua cho cô bị ném bật nắp vung vãi. Thứ chất lỏng sền sệt loang lổ trên nền nhà dường như rất biết cách trêu người.

- Cô là con đàn bà bẩn thỉu và ghê tởm nhất tôi từng gặp.

Thanh cười nhạt một tiếng rồi sải bước ra ngoài. Cánh cửa bị đóng sập lại cũng giống như thế giới của anh và cô đã hoàn toàn khép lại.

Một mình Vy ngồi trong căn phòng VIP của bệnh viện. Tất cả mọi thứ vô cùng lộn xộn và bừa bãi. Chỉ duy túi táo đỏ đặt trên mặt bàn vẫn còn nguyên vẹn.

Có một sự thật là Vy rất thích ăn táo. Những trái táo chín mọng luôn được cô cắt gọt cẩn thận, xếp vào đĩa rồi cho vào tủ lạnh. Cái vị xốp, giòn và lành lạnh của nó khiến cô có thể ăn mãi không ngừng nghỉ.

Có những hôm, khay tủ lạnh xếp đầy những trái táo, báo hại Thanh không tìm được thứ đồ khác ngon miệng. Anh làu bàu, quát tháo, dọa dẫm hết đi. Lúc ấy, cô đang ở trong nhà tắm nên chẳng thể làm gì được. Tuy nhiên đến tối, cô lại thấy trên bàn một túi táo mới tươi ngon. Hóa ra thứ đồ cô để trong tủ đã hỏng, anh chỉ là dọn chúng đi và đưa thứ mới vào.

Ký ức theo những giọt nước mắt nhỏ từng giọt rơi xuống tay cô. Người đàn ông này, không biết anh cố tình hay do không để ý đến mà để những trái táo lành lặn này lại cho cô.

Cô chợt nhớ về một bộ phim. Có lẽ đó là một trong những lý do khiến cô yêu thích loại hoa quả này.

Rất lâu về trước, bộ phim Liar Game chuyển thể từ truyện tranh Manga của Nhật Bản làm mưa, làm gió trên truyền hình.

Liar Game - Trò chơi lừa dối. Trận đấu cuối cùng của trò chơi này mang tên là Vườn Địa Đàng và trái cấm. Trái cấm ở đây chính là Táo. Có ba loại Táo: Táo vàng, táo bạc và táo đỏ sự thật. Người chơi phải cùng chọn một trong ba loại táo này. Vy không nhớ rõ luật chơi thế nào, chỉ nhớ một vài điều liên quan đến Táo đỏ sự thật. Nếu tất cả mọi người cùng chọn táo sự thật thì tất cả

sẽ được thưởng 100 triệu. Nếu phần đa người chơi chọn táo sự thật thì họ sẽ bị phạt 100 triệu. Còn nếu chẳng may chỉ một mình mình chọn táo sự thật thì họ sẽ phải gánh số nợ là một tỷ yên.

Có lẽ, khi tất cả mọi người cùng tin về một sự thật thì tất cả sẽ cùng hạnh phúc. Nhưng khi chỉ có một người nắm giữ sự thật, số còn lại là tin vào điều giả dối thì người đó là người duy nhất bị phá hủy.

Nghĩ đến điều ấy, Vy mới giật mình chạy theo anh nhưng anh đã lái xe, bỏ đi rất xa, rất xa. Cô đứng trơ trọi giữa một không gian nồng nặc mùi thuốc khử trùng. Có hai cô y tá trẻ đi qua, ríu rít nói chuyện:

- Biết tin gì chưa, lễ cưới của Giám đốc Công ty Hoàng Thanh bị hoãn lại hôm qua, bây giờ đang tổ chức tại khách sạn đối diện kia.

- Thế á?

- Ủ.

- Lát qua xem đi.

- Ủ, chờ tớ vào giao ban đã.

- ...

Một vài chiếc lá bàng héo úa trong bệnh viện rơi xuống trước mặt Vy, cô từ từ sụp xuống, bật khóc nức nở.

Cô biết lúc này có rất nhiều người đang nhìn mình. Nhưng cô chẳng thể làm gì khác ngoài việc nấc lên từng cơn, từng cơn. Đã muộn màng cho tất cả mọi chuyện. Một vài hạt mưa lác đác rơi xuống khiến khung cảnh thật thê lương.

3. Ba tháng sau, bụng bầu bốn tháng của Vy đã nhô lên dần. Cô không dám về nhà gặp bố mẹ. Cô ẩn mình biệt tích trong một phòng trọ nhỏ nằm ở ngoại ô thành phố. Cô học chuyên ngành ngoại ngữ nên cũng kiếm được công việc dịch thuật tại nhà với vài đồng tiền công bèo bọt.

Cô sống kham khổ qua ngày để chờ đến ngày sinh.

Cô từng có ý định bỏ đứa bé ấy đi. Nhưng khi nghĩ đến một sinh linh bé nhỏ đang tồn tại trên chính cơ thể mình, cô lại không lỡ. Hơn nữa, từ sâu thẳm nội tâm, cô muốn lưu giữ một chút kỷ niệm với người đàn ông đó.

Cuộc sống thế này, miễn cưỡng vẫn trong sức chịu đựng. Ở đây, chẳng ai biết cô là ai mà cô cũng chẳng quan hệ cùng ai. Cô hy vọng họ cứ coi cô là không khí như thế đi. Cho nên áp lực tâm lý với cô cũng không nặng nề lắm.

Nhưng ông trời không nghe được lời khẩn cầu của cô.

Hôm đó, cô đến cửa hàng có dán biển siêu thị ở đầu xóm để mua đồ. Một vài người phụ nữ nhìn cô chỉ trỏ.

- Con bé đó, nó đang chữa hoang đó...

- Trông còn trẻ thế mà lại...

- Đúng là vô phước...

Vy cắn chặt môi dưới, cô tự nhủ lòng mình, miệng gần tai, tự nói tự nghe mà thôi. Thế nhưng, khi cô đang cúi gằm mặt xuống thì một đôi giày cao gót màu hồng phấn dừng lại trước mắt cô.

Đó là đôi giày hàng hiệu, thiết kế có số lượng. Cô từ từ ngược lên, người phụ nữ xinh đẹp nhìn cô chăm chú.

- Đã lâu không gặp. - Ngân nhìn Vy tao nhã mỉm cười.

Cô gái này có nụ cười thiên thần tươi sáng nhưng trong mắt Vy lúc này, nụ cười ấy chính là nụ cười của ác quỷ.

Như nhớ ra điều gì. Vy ôm bụng nhìn Ngân dò xét:

- Chị muốn làm gì?

- Cô nói xem, tôi muốn làm gì.

Ngân đẩy Vy áp sát vào một góc gian hàng.

Bàn tay cô cuộn tròn hằn lên những đường xanh gân guốc.

Cô biết, trong quá khứ, cô là người nhẫn tâm. Cô gián tiếp hại chết con cô ta, cô cũng gián tiếp làm cô ta mất khả năng làm mẹ. Bây giờ, cô ta sẽ làm gì, sẽ làm gì cô đây.

- Đứa bé này là của ai?

Ngân chống tay ngang đầu Vy. Ngân cao hơn cô khá nhiều, hơn nữa Ngân lại đang đi giày cao gót nên lúc này đây khí thế của Ngân rất áp bức người.

- Của ai, liên quan gì đến chị.

Vy sợ hãi. Sợ hãi là đúng thôi, Bởi nếu cô ta biết được đứa bé này là cốt nhục của chồng cô ta thì cô ta sẽ bóp chết nó từ trong trứng nước mất.

Đúng là nghiệt duyên. Lầm lỡ năm nào xảy ra với Ngân, giờ đây lại áp dụng lên Vy một cách triệt để. Ông trời thế nào mà lại để cho hai người con gái ấy vướng vào ngã tư tình này chứ.

- Đừng nói dối. Tại sao tôi lại xuất hiện cùng cô ở nơi khỉ ho cò gáy này. Cô thông minh phải biết rằng, tôi đã cho người điều tra cô rồi chứ.

Vy bủn rủn chân tay nhìn Ngân.

Đúng, cô ta nói đúng. Vy vốn tưởng mình đã trốn rất kỹ ở vùng quê hẻo lánh này nhưng hôm nay bị Ngân bắt gặp, chứng tỏ cô ta đã biết hết mọi chuyện rồi.

Bất kể một người phụ nữ nào làm mẹ, đều nảy sinh tình cảm sâu sắc với đứa con ruột thịt trên cơ thể mình. Vy cũng vậy, có chết cô vẫn phải giữ đứa con này.

Vy không nghĩ ngợi gì thêm, cô quỳ rạp xuống dưới chân Ngân.

- Xin lỗi, tôi quỳ gối xin lỗi chị. Chuyện năm xưa là tôi sai, là tội của tôi. Nhưng xin chị tha cho đứa con của tôi. Xin chị để tôi sinh nó ra an bình. Sau đó, chị muốn xử lý tôi thế nào cũng được.

- Nếu cứ giết người xong rồi cầu xin sự tha thứ thì há chẳng phải thế giới này loạn sao.

Ngân mĩa mai nhìn người phụ nữ gầy gò trước mặt mình.

Hai người đàn ông mặc đồ đen từ đâu chạy đến đứng trước mặt Ngân cung kính gọi:

- Cô chủ.

Vy nghe thấy vậy, càng sợ hãi, hai hàm răng cô lập cập va vào nhau:

- Chị muốn thế nào?

- Chẳng muốn thế nào cả. Theo hai anh trai đây đi một chuyến.

- Chị đừng quá đáng.

Vy đứng phắt dậy, ánh mắt kiên cường.

- Bỏ tôi ra. Các người dám làm gì tôi ở nơi đông người thế này. Các người không coi ai ra gì.

Thế nhưng ở nơi thôn quê hẻo lánh, cái cửa hàng tạp hóa treo biển siêu thị này vốn không có nhiều người qua lại. Mà kể ra có đi chẳng nữa, cũng chẳng ai dại gì mà động chạm vào đám người mặc nguyên một cây đen này.

Hai người đàn ông có khuôn mặt cứng đờ như quân bài Pocket áp giải Vy ra khỏi cửa.

Vy biết, chỉ cần cô vào chiếc xe màu trắng đậu ngay ngoài kia thì mọi thứ sẽ chấm dứt.

Cô vùng vẫy cương quyết:

- Bỏ tôi ra, bỏ tôi ra. Có ai không, cứu tôi. Giết người. Cứu tôi, có kẻ giết người.

Nhưng gào thét dường như là vô vọng. Bước đến bậc thềm cuối cùng của cửa

hàng, Vy cảm thấy mình chẳng khác gì một con cá đang nằm trên thớt. Nhưng dù bị mổ bụng, moi ruột, con cá cũng gãy chết một lần. Vy cũng vậy, cô mĩa mai:

- Đồ độc ác. Chị dám giết con của chồng chị.

Thế nhưng câu nói ấy giống như một nút Pause ngừng tất cả mọi hoạt động trong một chiếc máy.

Ngân đứng chết lặng nửa ngày.

- Cô với Thanh có quan hệ gì?

Khuôn mặt Vy biến hóa phong phú. Từ đỏ au giận dữ chuyển sang xanh mét sững sờ và giờ là trắng bệch sợ hãi.

Hóa ra, cô ta vốn không biết chuyện của cô và Thanh. Hóa ra, buổi lễ kết hôn hôm ấy chỉ có cô nhận ra Ngân, cũng như phát hiện ra mối liên hệ giữa Ngân và Thanh trong quá khứ.

Giây phút ấy, cô biết Thanh kết hôn với Ngân vì anh vẫn còn rất yêu người con gái ấy. Cô phủ nhận đưa con của mình với anh vì trước tiên, cô biết cô mãi mãi không chạm được vào trái tim anh và sau đó vì những áy náy tội lỗi cô tạo ra trong quá khứ.

Cô đã quyết định biến mất cùng với sự thật này. Thế nhưng, giống như người duy nhất nắm giữ trái táo sự thật, cô đang từng bước đi đến con đường bị hủy diệt.

Ngân như phát điên. Cô ngửa mặt lên trời cười giòn giã.

- Chúng ta kiếp trước chắc chưa trả hết thù nên kiếp này mới mang duyên nợ. Cô giỏi, cô giỏi. Những người đàn ông của tôi đều qua tay cô một bài đẹp.

Vy đứng chết trân tại trận còn Ngân biến đổi sắc mặt nhanh như trở bàn tay.

- Tôi thấy cô khổ sở, vốn có ý tốt đưa cô đến gặp người trong lòng của mình. Thế nhưng sự thật quá phũ, chắc tôi phải giết người diệt khẩu quá a.

- Đưa nó đi. - Ngân hất mặt bảo hai người đàn ông bên cạnh.

Vy tái mét mặt mày, cô ngã xuống ngất lịm.... Màn đêm ủa nuốt trọn những bóng hình...

3. Ánh mặt trời le lói sau khe cửa chiếu rọi vào một góc phòng, Vy từ từ mở mắt thấy đầu mình đau nhói. Những tiếng ù ù bên tai nghe càng lúc càng rõ.

- Cô ấy tỉnh rồi. Cô ấy tỉnh rồi. - Cô y tá nhấn chuông báo dồn dập.

- Vy! Vy! - Dương cầm tay Vy mừng rỡ: - Vy, cuối cùng em đã tỉnh.

Vận tốc âm thanh nhanh hơn vận tốc ánh sáng. Mất mấy giây sau, Vy mới cảm nhận được người con trai có khuôn mặt đẹp như tranh vẽ đang áp mặt về phía cô.

Cô không biết anh ta là ai. Có vẻ như đời sống thực vật mấy năm nay đã khiến cô mất đi một phần ký ức. Nhưng trong đầu cô lúc này, hình ảnh một cậu bé đang cầm cuốn truyện cổ Grimm đưa cho cô bé đang khóc chu mỏ lên lại hiện rõ mồn một. Vy bất giác mỉm cười.

Cậu bé nói: "Tự đọc đi. Khi nào, em mười tám tuổi, anh sẽ lấy lại."

Cô bé trố mắt lên hỏi: "Anh lấy lại làm gì?"

Cậu bé xoa đầu cô: "Cất đi để sau này đọc cho con chúng ta nghe."

Tiếng máy móc vang lên một hồi dồn dập. Căn phòng náo loạn một hồi rồi im bật.

Đôi bàn tay nhỏ nhắn được Dương nắm chặt lạnh dần, rồi từ từ tuột khỏi tay anh, thông xuống.

Cuộc sống này có những thứ một khi đã mất đi rồi thì sẽ không cách nào lấy lại được.

Ngọc Phạm Như